

**A KÚRIA**  
**mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.I.35.660/2015/7.szám

*A Kúria a Lascsik és Vass Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Vass Gellért ügyvéd, fél címe) által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Szemeti Adelinda jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság, mint a alperes neve jogutódja alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. május 13-án kelt K.27.380/2014/3. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi*

**í t é l e t e t:**

*A Kúria a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.380/2014/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.*

*Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.*

*Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 474.800 (négy százhetvennégyezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.*

*Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.*

**I n d o k o l á s**

*A felperes gabonanövények termesztésével és vegyes gazdálkodással foglalkozik. Területei művelésére szerződést kötött egy gazdasági társasággal, melytől számlákat fogadott be a művelés költségeire vonatkozóan. A felperes a terményeit a területet megművelő Kft. részére értékesítette számlák ellenében.*

*Az adóhatóság vizsgálta a felperes által a Kft. felé kibocsátott és a tőle befogadott számlák valóságtartalmát. A művelt területek nagysága, elhelyezkedése és minősége alapján az értékesítési számlák szerinti termés mennyiséget az elvárt termésátlaggal összevetette és negatív eltérést tapasztalt. Ennek alapján nem fogadta el a felperesi árbevétel meghatározásának alapját képező termésátlagot. Utalt arra, hogy a felperes és a Kft. között nincs teljes körű írásbeli megállapodás, a bizonylatok valódiságát művelési napló vezetésével nem támasztották alá, a bizonylatok hiányoznak vagy kifogásolható tartalmúak, így az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 108. § (3)*

bekezdés c) pontja szerinti becslési módszert alkalmazott a felperes árbevétel meghatározására. Ennek eredményeképpen a felperes terhére 4.748.00 Ft általános forgalmi adóhiány került megállapításra. Az alperes 3759129956 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében a becslés jogalapját nem, csak az annak során alkalmazott módszer helyességét vitatta. Hangsúlyozta, hogy mezőgazdasági tevékenységet nem folytatott, termőterületet bocsátott a Kft. rendelkezésére, valamennyi feladatot a Kft. végzett, így a termeléssel kapcsolatos okiratokkal sem a felperes rendelkezett. Az alperes által figyelembe vett táblatörzskönyvi adatok valótlanúsága egyértelműen megállapítható, hiszen a belvízkárral érintett területek nem lehetnek képesek ugyanazon termésátlagra, mint a kárral nem érintettek. Kiemelte, hogy szakértő igénybe vételére lett volna szükség a földek minőségének és termésátlagának meghatározására, valamint a belvíz- és vadkár termésátlagra gyakorolt hatásának kimutatására.

A bíróság a felperes keresetét jogerős ítéletével elutasította. Hangsúlyozta, hogy az Art. 108. § (9) bekezdése a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérés hitelt érdemlő igazolását az adózóra telepíti. Káresemények bekövetkeztésére való utalás önmagában nem elegendő ennek megdöntésére, számszerűsített következményeket a felperes pedig nem adott elő és nem is bizonyított. Az kétségtelen, hogy az adózó részére átadott törzskönyv nem tartalmazott termésadatokat, azonban a növényvédelmi igazgatóság részére megküldött már igen, így ez nem jelenti azt, hogy a szakhatóságnak megküldött törzskönyv a termésadatok vonatkozásában valótlan adatokat tükrözött.

Az adóhatóság a földek minőségének meghatározása érdekében kihasználta bizonyítási lehetőségeit és a vadkárral kapcsolatban is vizsgálódott. Szakértői bizonyítás lefolytatására nem volt szükség, az egyes szakhatóságoktól beszerzett bizonyítékok, az ügyvezetők nyilatkozata alapján az alperes által alkalmazott becslési módszer alapossága és helytállósága bizonyítást nyert. A felperes a földminőség, a termésátlag, belvíz, vadkár vonatkozásában nem tett olyan konkrét tényállításokat, amelyek a szakértői bizonyítást lehetővé tették volna.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és az alperesi határozatnak elsőfokú hatósági határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését indítványozta. Álláspontja szerint a jogerős ítélet ellentétes az Art. 108. § (3) bekezdés c) pontjában, illetve

a (4) bekezdésben foglaltakkal. Azt nem vitatta, hogy az általa rendelkezésre bocsátott iratok teljes körűen nem alkalmasak az adó alapjának megállapítására és ez a körülmény a becslési eljárás lefolytatását megalapozta. Utalt arra, hogy miután a becslési eljárás lefolytatásának szükségességét éppen a Kft. iratainak megbízhatatlansága idézte elő, akkor miként lehet a termésátlag meghatározása szempontjából ezeket az iratokat irányadónak tekinteni. Ugyanis, ha az adóhatóság a táblatörzskönyv adatait hitelesnek ítélte, úgy nem kerülhetett volna sor a becslési eljárás alkalmazására. Változatlanul fenntartotta, hogy a táblatörzskönyv adatai az ésszerűség és életszerűség követelményeinek nem felelnek meg. Elképzelhetetlen ugyanis, hogy a belvízkárral érintett gyengébb minőségű területeken a jobb minőségű, kárral nem terhelt területekhez hasonló mértékű terméseredményt érjenek el. A táblatörzskönyv adatainak ellentmond Szalai András ügyvezető írásbeli nyilatkozata is. Miután e törzskönyv adatok nem elfogadhatók, így a becslési eljárás szakértő igénybe vétele nélkül nem lett volna lefolytatható. Hangsúlyozta, hogy a szakértő képes kimutatni a területek minőségi, korábbi szokásos termésátlaga, a területeket ért belvízkár mértéke alapján annak terméseredményre kiható hatását annak ellenére is, hogy kárenyhítési kérelem benyújtására nem került sor. Ezt az álláspontot képviselte a vadkár esetében is. Annak ellenére, hogy vadkárigényt a vadászatra jogosultnál nem jelentettek be, szakértői módszerrel kimutatható lenne, hogy a területek mennyiben vadérzékenyek, azokon a jelenlegi és korábbi adatok alapján milyen mértékű vadkár feltételezhető.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló iratok alapján dönt, a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye.

A felülvizsgálati eljárásban arról kellett döntenie, hogy az alkalmazott becslés módszere törvényes-e, a számszaki megállapítások jogszerűek-e, bizonyítási kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett-e, jogszerűen járt-e el akkor, mikor a felperesi kérelem ellenére nem rendelt el szakértői bizonyítást.

A becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valóságos adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. A valószínűsítés azt jelenti, hogy ellenkező bizonyításig a becslés alapján kidolgozott adóalapot úgy kell

tekinteni, mintha az ténylegesen a becsült összegben merült volna fel.

A becslési eljárás során az adóhatóság a rendelkezésre álló valamennyi adat alapján logikai összefüggésekkel határozza meg az adó alapját. Az alkalmazott módszer alapvetően attól függ, hogy mennyi és milyen a rendelkezésre álló, megszerzett információ - figyelemmel bizonyító erejűkre is -, és milyen a vállalkozás tevékenységi köre. Ezek figyelembevételével az adóhatóság helytállón választotta meg az alkalmazott módszert, hiszen a táblatörzskönyv adatai képezték a kiindulási pontot és megvizsgálta, hogy a termésátlagot befolyásolhatták-e a felperes által állított belvíz- és vadkártételek. Miután ezekre vonatkozóan bizonyítékot a felperes nem tudott bemutatni, így jogszerűen tekintett el azok figyelembe vételétől.

Nem sértett jogszabályt az elsőfokú bíróság, mikor a felperes kifejezett kérelme ellenére a szakértői bizonyítást mellőzte. Ugyanis a Pp. 3. § (5) bekezdése értelmében a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához az esetben nincs kötve, ha a törvény másként nem rendelkezik. A bíróság feladata annak eldöntése, hogy az adott ügyben milyen további bizonyítás szükséges, és ha úgy látja, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok, nyilatkozatok alapján további bizonyításra már nincs szükség, úgy jogszerű a felperesi indítvány elvetése. Egyetért a Kúria azzal a felperesi érveléssel, hogy szakértői bizonyítást vehet igénybe annak bizonyítására, hogy az alperes által alkalmazott módszer a valós adóalap meghatározására nem alkalmas, de csak akkor, ha a felperesi oldalon rendelkezésre állnak olyan adatok, körülmények, amelyek megalapozzák a szakértő kirendelésének szükségességét, ésszerű kétséget ébresztenek az alkalmazott módszer helytelenségét illetően.

Miután a felperes a közigazgatási eljárásban és a perben semmilyen konkrét bizonyítékot nem terjesztett elő - sőt maga is elismerte, hogy a területet ért károk tekintetében bejelentés részéről nem történt -, így ezeknek az adóalapra gyakorolt hatását még szakértő bevonásával sem lehetett volna tisztázni. Valós tényadatok ismerete nélkül, konkrét területi adatok számszerű hiányában csupán feltételezésekre, hipotézisekre szakértői véleményt alapítani nem lehet. Helytállón döntött tehát az elsőfokú bíróság, mikor a felperes által előterjesztett kérdésekre a szakértői bizonyítást nem rendelte el.

Mindezek folytán a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a felperest a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint

alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. január 7.

**dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk.  
előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**